

Amund Grimstad

Velkommen til teaterbloggen min. Har du synspunkt eller kommentarer, er e-postadressa mi amund@amund.info

Archive for oktober, 2015

Søk

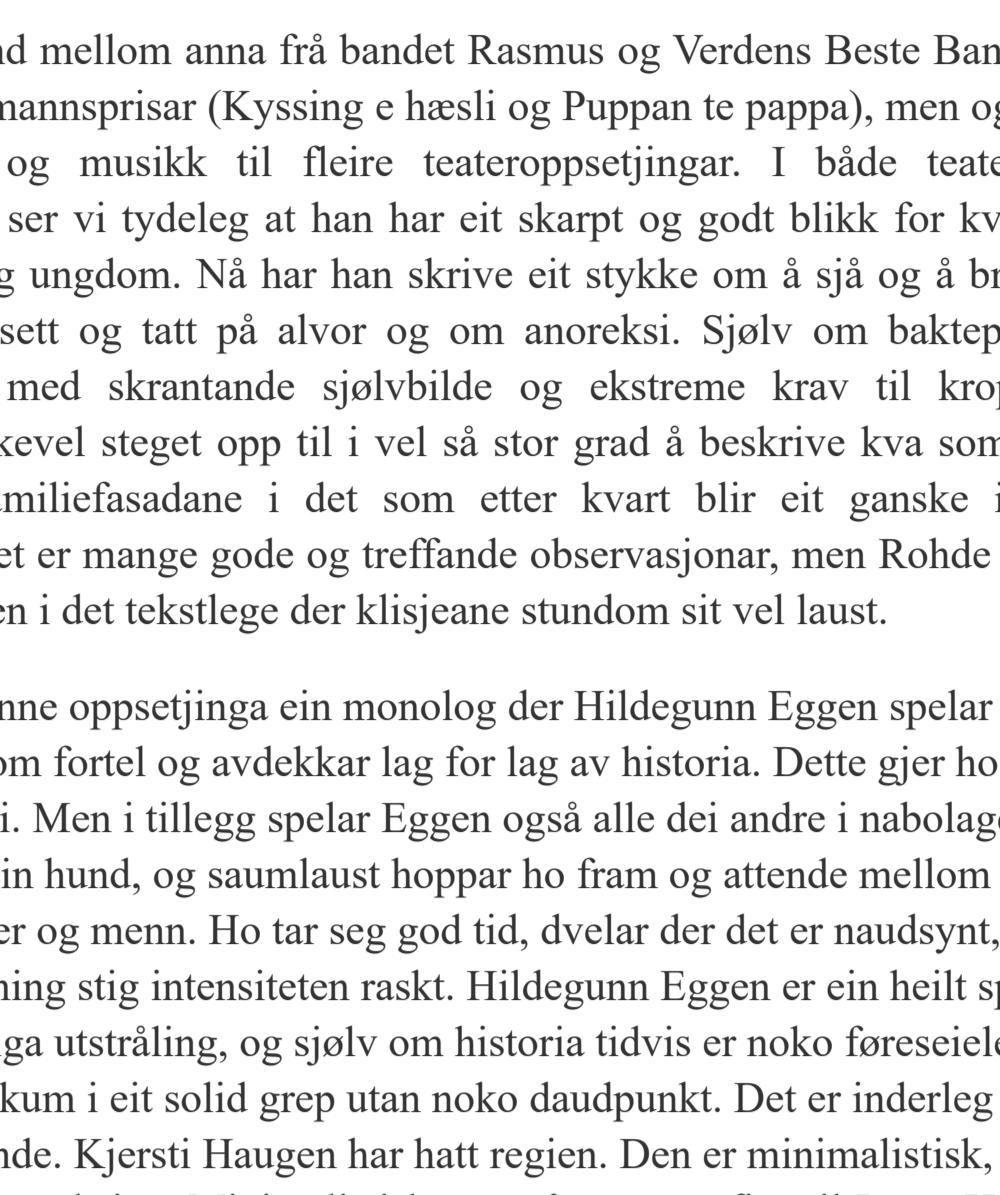
You are currently browsing the Amund Grimstad blog archives for oktober, 2015.

Bak gardina

lørdag, oktober 24th, 2015

TEATER

I vår familie kan vi snakke om alt Nord-Trøndelag Teater, Stiklestad Av Rasmus Rohde Regi: Kjersti Haugen Scenografi og kostymo: Jenny Hilmo Teig Med: Hildegunn Eggen

LØYND: Frå sin løynde plass bak gardina har Bjørg full kontroll over nabolaget. Eller? FOTO: SIV HILDE MEEN

Monolog om å sjå og bry seg, framført intens og gripande..

Bjørg og Tormod er eit mellomaldrance ektepar som har sine leydne rom slik det er med dei fleste av oss. For deira del er det skamma og sjølvbebreidingsa som er den store elefantene i rommet. I naboskapet flytar det inn yngre par med to barn, lver på berre nokre få år, og Emma som så vidt er blitt tenåring. Fra plassem sin bak gardina held Bjørg oversikt over dette mest i det vesle nabolaget, og også sei nye nabona. Ho oppdagar raskt at ikkje alt er som det skal, og at Emma slett med anoroksi. Gjennom ungenta blir ho flashebisk til si eiga dotter og hemmar lagnad. Men kva gjer ei nabokjerring? Byr ho seg, eller ser ho ein annan veg? Bjørg bryr seg, og om det var så lurt, skal eg ikkje rope her, men at det ikkje er utproblematiske å blonde seg inn i naboenes familieliv, kan neppe vera noen overrassing.

Rasmus Rohde er kjend mellom anna frå bandet Rasmus og Verdens Beste Band som i tid haustu to spolemannsprisar (Kyssing i hæsil og Puppen te pappa), men også frå å ha skrive manus og musikk til fleire teateropptøyar. I både teater- og musikkproduksjonane ser vi tydeleg at han har eit skarpt og godt blikk for kva som roser seg blant barn og ungdom. Når han skrive eit stykke om å sjå og å bry seg, om verdien å bli sett og tatt på alvor og om anoroksi. Sjølv om balketpet er utsøgdomens problem, med skravende sjølvblide og ekstreme kraf til kropp og utsnau, tar Rohde likevel steget opp til i vel så stor grad å beskrive kva som roser seg bak dei ulike familielivssituasjonane i det saman etter kvart blir eit ganske intens psykologisk drama. Det er morsom godt å se grifne observasjonsar, men Rohde kunne nok ha vore meir kresen i det tekstelege der klisjeane stundom sit vel laust.

I utgangspunktet er denne oppsetjinga ein monolog der Hildegunn Eggen spelar nabokjerringa Bjørg som førtel og avdekkar lag for lag av historia. Dette gjer ho som ei forteljing til høtter si. Men i tillegg spelar Eggen også alle dei andre i nabolaget, eit titals menneske samt ein hind, og saunaust holder ho fram og attende mellom vaskne og barn, kvinner og menn. Ho tar seg god tid, dverlar der det er narsynt, og etter ei litt nodd oppnar stund intenstensiteten naski. Hildegunn Eggen er ein heilt spesiell formidlar med eit sareiga utstråling, og sjølv om historia tilvis er noko foreseleg, greier ho å halde publikum i eit solid grep utan noko daudpunkt. Det er underleg og stundom ganske gripande. Kjersti Haugen har godt regi. Den er minimalistisk, men særst god personinstruksjon. Minimalistisk er også scenografin til Jenny Hilmo Teig. Ho har tidlegare hatt ansvar for mye kostymodesign, men er trur dette er debuten som scenograf. Den var sverr vellukka. Eit vindauge, to gardiner, og meir treng ein ikkje. Så enkelt og effektfullt kan det giera.

(Melding stod i Klassiekampen laurdag den 24. oktober 2015.)

Posted in [Teater](#) | [No Comments »](#)

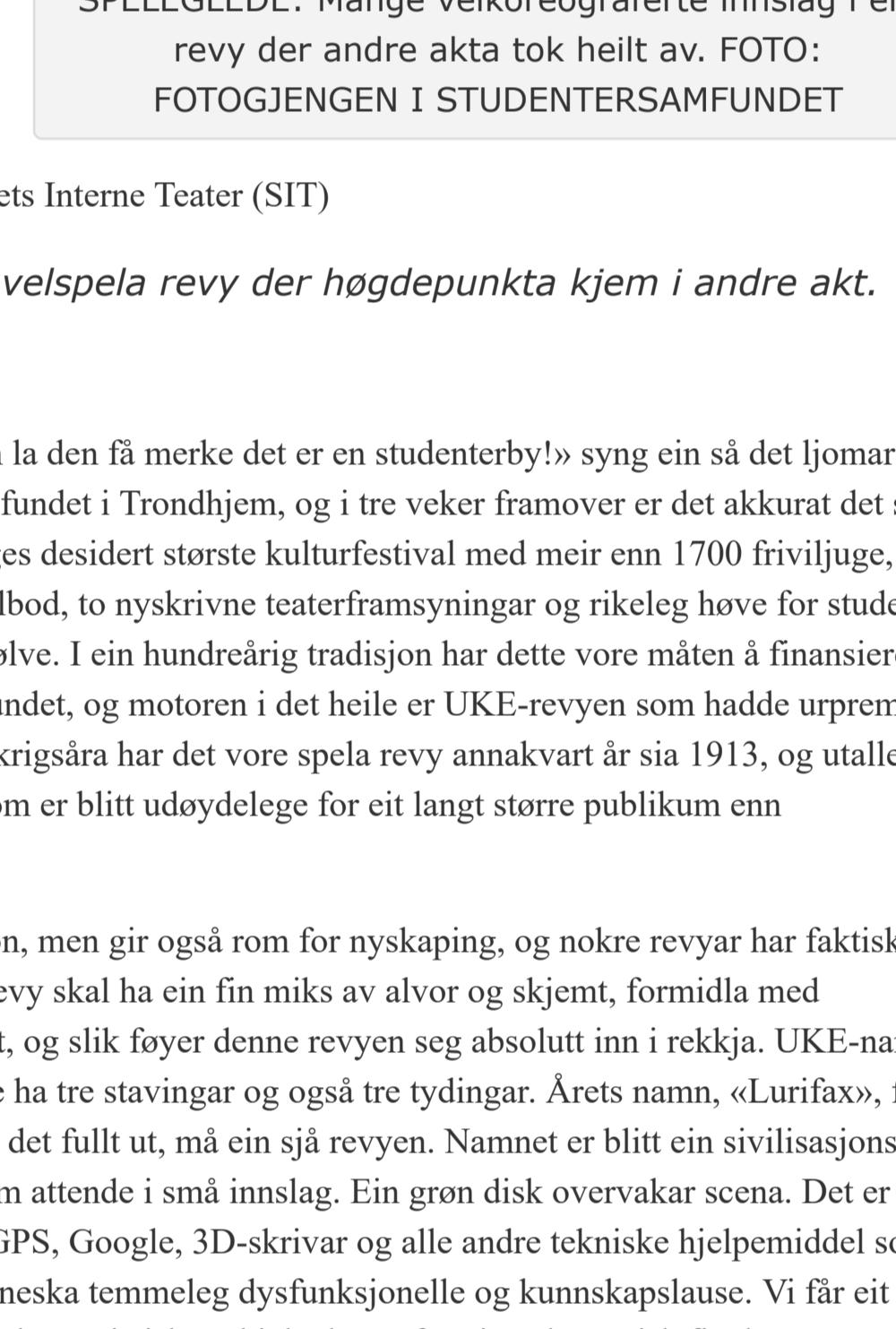
Fiksjon eller verkeleg?

søndag, oktober 18th, 2015

TEATER

«Dager under»

Ein co-produksjon av Ferske scener, Hålogaland Teater og Det Samiske Nasjonalteatret Beavisvås Hålogaland Teater, Scene ost Av Arne Lygre Regi: Kristin Bjørn Scenografi og kostyme: Marcus Olson Lysdesign: Tobias Leira Setdesign: Amund Sjolie Svenn Med: Bernt Bjørn, Mary Sarre, Kristine Myhre Tunheim og Kristoffer Veiersted

FRIDOMEN: Der opper er kan hende fridomen. FOTO: INGUN A. MÆHLUM

Kven er det som definerer skilnaden på hjelpe og overgrep?

Arne Lygre er lengst ein stor og veletablert dramatiker ute, først og fremst i Europa. Å bli profet i eige land har tant langt meir tid, men nå er det mye som tyder på at muren er broten. I vår sette Den Nationale Scene i Bergen opp «Ingenting av meg», den første produksjonen deira med bysbarnehånd Lygre, og seks år etter publisering var det norgespremiere på «Dager under» på Trøndelag Teater i fjor haust. Nå har også Hålogaland Teater (i samarbeid med Ferske scener og Det Samiske Nasjonalteatret Beavisvås) sett opp dette dystre drammaet som etter at teksten blei publisert i 2008 er innhenta av roydondem og blitt langt meir verkeleg enn Lygre truleg såg for seg.

«Dager under» handlar om den velmeinande, men samstundes ganske forstokka «ejear» som har sitt eige filantropiske prosjekt for, om ikkje å redde verda, så å alle fall å redde einskildpersonar. Menseske av ulike slag, stort sett kvinner og utstoyte, blir henta inn til husvernet hans der han har eit ydselrett kjellar kor han held kvinnene fanga for å hjelpe dei ut av det han ser som problemet deira. Kva det er, er litt ukjårt både for oss og «ejear». I ettertid kan ein lesse inn både Fritz og Breivik i dette dramatet, og her er også parallelar til Stockholmsyndromet og saka med bortføringa av Patty Hearst på sittatlet. Det første offertet hans, «kvinnen» har etter kvart identifisert seg så mye med det skakkynne prosjektet hans at ein skulle tra prosjektet var vellukka. Vi kjenner inn når han har inn «ejente» og etter kvart også ein gut, «Peter», og alt tar til å røkne.

Arne Lygre nytter ei sereige scenespråk som går føre seg på til nivå der mye av teksten også er ei scenetilvise. Skodespelarane både spelar rollene sine, og seier kva dei skal gjøre, utan alltid å gjere det. Det er eit forteljærperspektiv som gir dramatet fleire nivå, og som både kan verke forvirrande og samstundes gi rom for fleire tolkingar. Og her gjer ein også ut og inn av kva som er roydondem og ikkje. I opningsscena ser «kvinnen»: «I denne historien er virkeligheten langt unna» for ho held fram: «Og ikkevel. I denne historien er alt virkelig». Og det er akkurat i dette spennet mellom roydondem og fiksjon at dette dramatet er så fascinerande. Og det er ikkje identifisert seg så mye med det skakkynne prosjektet hans at ein skulle tra prosjektet var vellukka. Vi kjenner inn når han har inn «ejente» og etter kvart også ein gut, «Peter», og alt tar til å røkne.

Scenografin illustrerer ein betongbunker med ei trapp opp til det som kan vere friodom. Samstundes får vi inntrykk av å vere i husvernet på «ejear» og at bunkeren er under oss. Slik spelar også scenografin opp dette ukjårt og litt forvirrande. Men ubhaga hjå «ejear» ikkje til å føl av. Ved hjelpe av eit åttåttal bassthotalarar som publikum sit på, kjenner vi hellt fysisk og sers tydeleg ubehaget i settinga. Dette er i høgste grad realistisk, men sjølv spelt også er formidla i ei sers realistisk form, endrar ting seg gradvis slik at etter kvart blir litt usikre fordi, som «kvinnen» indikerte i opningsscena, roydondem er langt unna, og kanskje skjer alt på scena i ei drøfting.

Dette offertetet hans, «kvinnen» har etter kvart også et sterke side ved manuset, og godt tatt vare på i regi.

Spela startar sars avslappa, men blir ganske raskt meir intens. Bernt Bjørn som «ejear» er den avslappa psykopaten med klokkarinn på sitt eige prosjekt, og sammen med Mary Sarre som «kvinnen» blir det eit ganske lett og forbausende forstødig spel. At alle aktorane også spelar ganske direkte på publikum og set augo nædelaus i oss, forsterkar det fysiske ubehaget i oppsetjinga.

«Dager under» Kristin Bjørn regi er ein særst dysstopisk og svart produksjon som gjennom effektfull bruk av lyd understrekker handlinga og bygger opp både under sporsmålet om skilnaden på hjelpe og overgrep, og om dette er fiksjon eller roydondem. Mi viktigaste innvending er at framsyningen har nokre dramaturgisk problem ved at ho nok flatar litt ut etter kvart og mister ein del av den fengslende intensitetn fra første halvdel.

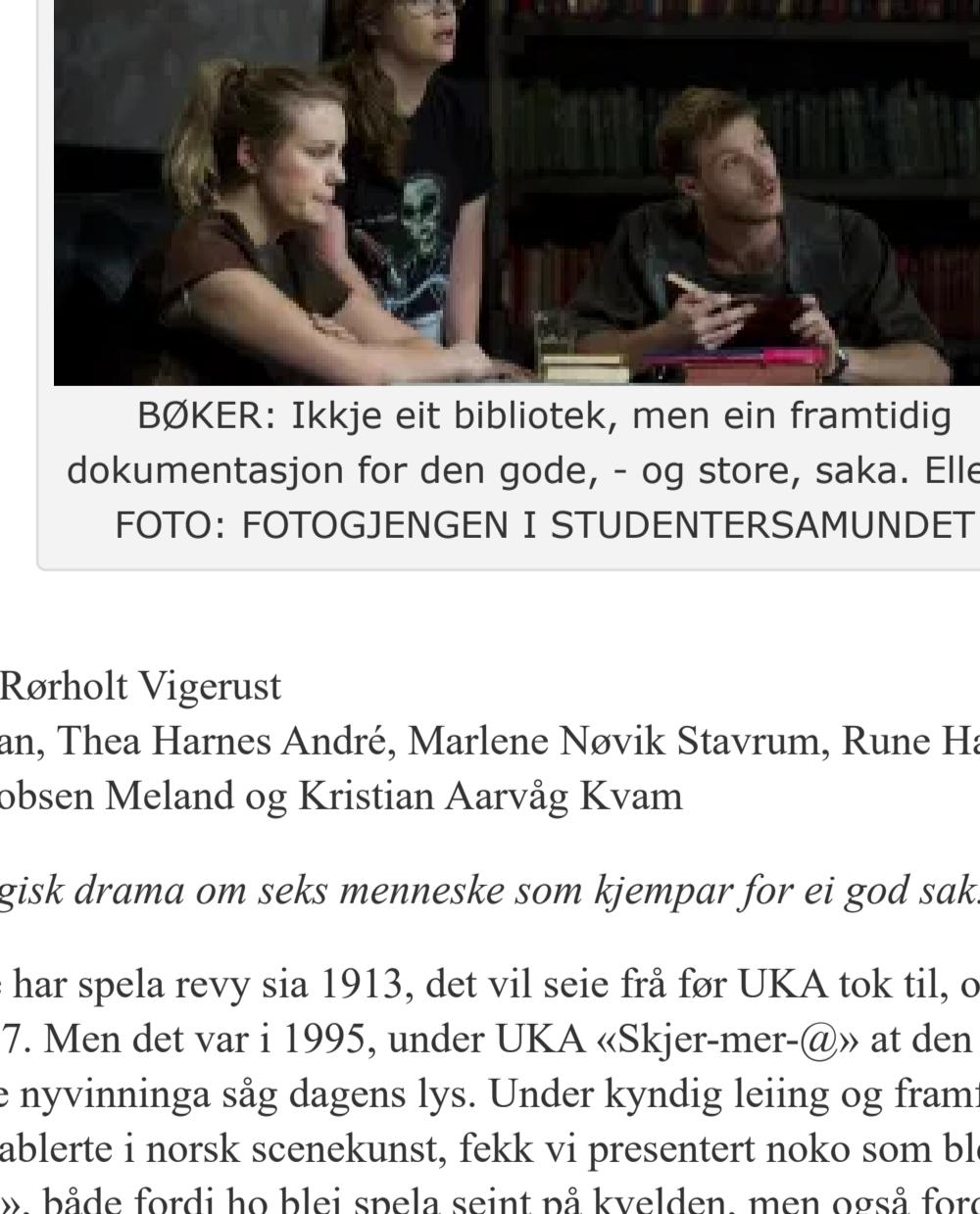
Posted in [Teater](#) | [No Comments »](#)

Off- eller online?

mandal, oktober 5th, 2015

REVY

«Lurifax» UKA-15, Studentersamfundet i Trondheim, Avførtearkollégiet Regi: Andreas Ven Lango og Erik Bauck Bårdstu Korcegrafi: Susanne Othilie Gulbrandsen Kapellemeister: Erik André Jakobsen

SPÆLEGLEDIATE: Mange velkoregraferte innslag i ein revy der andre aktar tok heilt av. FOTO: FOTOGJENGEN I STUDENTERSAMFUNDET

Ktekologisk og velspila revy der hogdepunkta kjem i andre akt.

«Lurifax» er den siste studentrevyen på studentbyen i Trondheim. Drøklevisa denne gongen far til nepp evig liv, men byvisa er ein vakrer og litt melankolsk song som å matte forlaine sin by og blir så glad i. Alt revyen er sjovlaga og myskrive. Melodiane er gjennomgåande gode, og nokre sær fengdale. Forførtearkollégiet har ikke vore like heldig med alt. I første akt var det nok litt for mange uforlysthet sketjar. Best er på tull og toys og ellevevialt harslering, medan fortelrappet satte blir føresleig og overspela. Men etter pauken tek det heilt at det ikke har godkjent avlyse avsettenet. Et spesielt fenomen i «Dager under» handlar om den velmeinande, men samstundes ganske forstokka «ejear» som har sitt eige filantropiske prosjekt for, om ikkje å redde verda, så å alle fall å redde einskildpersonar. Menseske av ulike slag, stort sett kvinner og utstoyte, blir henta inn til husvernet der han har eit ydselrett kjellar kor han held kvinnene fanga for å hjelpe dei ut av det han ser som problemet deira. Kva det er, er litt ukjårt både for oss og «ejear». I ettertid kan ein lesse inn både Fritz og Breivik i dette dramatet, og her er også parallelar til Stockholmsyndromet og saka med bortføringa av Patty Hearst på sittatlet. Det første offertetet hans, «kvinnen» har etter kvart identifisert seg så mye med det skakkynne prosjekten hans at ein skulle tra prosjektet var vellukka. Vi kjenner inn når han har inn «ejente» og etter kvart også ein gut, «Peter», og alt tar til å røkne.

Scenografin illustrerer ein betongbunker med ei trapp opp til det som kan vere friodom. Samstundes får vi inntrykk av å vere i husvernet på «ejear» og at bunkeren er under oss. Slik spelar også scenografin opp dette ukjårt og litt forvirrande. Men ubhaga hjå «ejear» ikkje til å føl av. Ved hjelpe av eit åttåttal bassthotalarar som publikum sit på, kjenner vi hellt fysisk og sers tydeleg ubehaget i settinga. Dette er i høgste grad realistisk, men sjølv spelt også er formidla i ei sers realistisk form, endrar ting seg gradvis slik at etter kvart blir litt usikre fordi, som «kvinnen» indikerte i opningsscena, roydondem er langt unna, og kanskje skjer alt på scena i ei drøfting.

Dette offertetetet hans, «kvinnen» har etter kvart også et sterke side ved manuset, og godt tatt vare på i regi.

(Melding stod i Klassiekampen mandag den 5. oktober 2015.)

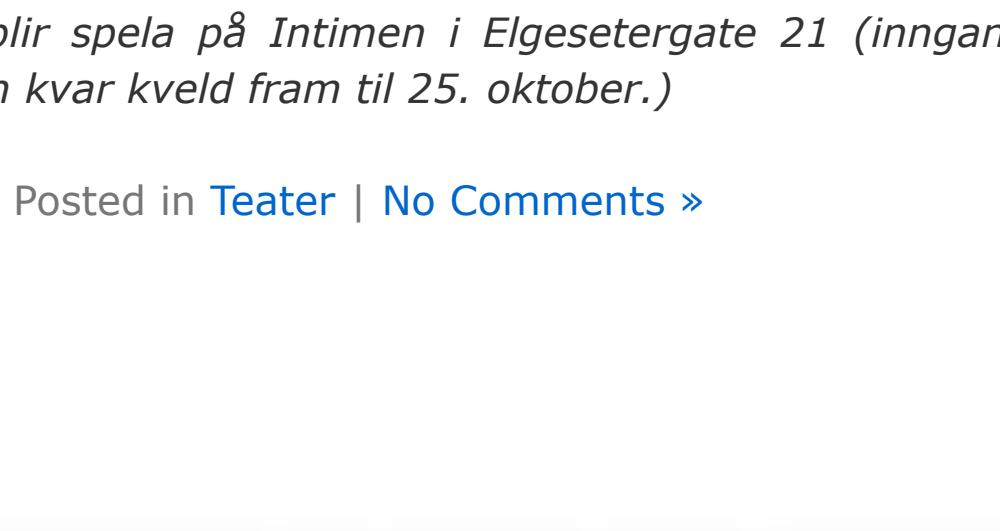
Posted in [Teater](#) | [1 Comment »](#)

Ei reise i rommet

søndag, oktober 4th, 2015

TEATER

Cirkus absolutt nesten krusedull Barneatelet, UKA 15, Intim, Elgesetergate 21 Av:

BOKER: Ikjørt ein bibliotek, men ein framtidig dokumentasjon for den gode, - og store, saká. Eller? FOTO: FOTOGJENGEN I STUDENTERSAMFUNDET

Den første nattframsyninga skapte sin eigen sjanger, ein slags théâtre noir om vi skulle fåne teknologi til filmverd. Og seier mye om nyttekunst og teknologi.

«Lurifax» er ein velregissert revy, framført i høgt tempo og med presise sceneskift. Teknik er det brilljant, men blir ikke god til det mest. Skodespelarane er samspele og stort sett trygge i rollene, og flere av dansesinslaga er imponerande. Men første akt har ei

forbertringsproblem. Det tar ei liten tidslengde før det blir klar til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med bestefaren, dei ikkje lenger kontakt, og dei teknaar berre inkjessende krusedullar og seier meir om krua. Det er ikke godt, men det er ikkje råtta.

Forførtearkollégiet har ikke fått til å starte med